

Akdenizdeki Kavga 66

– KOCAMANOĞLU · 07 Mayıs 2020

...

Mary, Korkut'a mesaj atmıştı. "Akşam için özür dilerim. Akşam gelen Londra'daki merkez büro şefiydi. Ancak atlatılabildim. Bu akşam size olan borcumu ödemek isterim."

Uzun bir süre Korkut'tan mesaj bekledi. Ama gelmedi. Giyinip fotoğraf makinasını boynuna takarak, onun bulabileceği muhtemel yerlere bakmak üzere, aracına binerek otelden uzaklaştı.

Korkut ise o anda, eğitim alanındaki birliğe yakın döğüş eğitimi veriyordu. Mary ise nereden başlayacağını bilemiyordu. Bir süre onu aradı ama bir türlü bulamadı.

Hoş güneşi herkes sever,
Ya doğarken, ya batarken...
Kim benim kadar zevk alır,
Sevda peşinde koşarken...

Diye söyleniyordu kendi kendine... Bir süre sokaklarda avare bir şekilde dolaştı. Bir süre Mısır'a gidişini ve oradaki faaliyetleri üzerine bir süre kafa yormaya çalıştı. Vakit ikindiye geçmişti.

Korkut eğitim alanından dönüp, duşunu alıp giyindi. Telefonuna bakınca gelen mesajlara ve aramalara baktı. Önce araması gerekenlerle görüştü. En son aramayı Mary'ye bırakmıştı. "Mary Hanım, beni aramışsınız. Sizi dinliyorum."

"Size bir yemek borcum vardı. Akşama onu ödemek istiyorum."

"Bana herhangi bir borcunuz yoktur."

"Lütfen, hem size söyleyeceklerim vardır. Saat 19'da otelde bekliyor olacağım..."

"Tamam, geleceğim..." diyerek telefonu kapattı. Verdiği söze uyarak tam saatinde Mary'nin kapısını çaldı. Mary tebessüm ederek heyecanla kapıyı açtı. "Sözünde durup randevusuna uyanı severim," diyerek onu içeriye aldı.

"Dün gösterdiğin nezaket için ayrıca teşekkür ederim."

"Tam asansörden çıkacaktım ki, kapıdan bir erkek içeriye girmek üzereydi. Müsait olmadığınızı görünce,

dönüp gittim.”

“Tekrar özür diliyorum.”

Korkut; “Sizden kaynaklı olduğunu sanmıyorum. Zaman zaman bu tür aksilikler yaşanır,” dedi.

“Dünü fazlasıyla telefi etmeye hazırım.”

Mary'nin yüzü gibi gözlerinin de içi gülüyordu. Korkut'u memnun etmek için, elinden geleni sonuna kadar harcamaya çabalıyordu. Dünkü yaşadıklarından dolayı kendini Korkut'a karşı borçlu hissediyordu. Birlikte yemek masasına geçtiler. Mary bir yandan yemeğini yiyor, arada bir de kendi çatalıyla Korkut'un ağzına uzatırken de konuşuyordu. Mary neredeyse tamamen dökülmüş, Libya ve Tunus'taki İngiltere'nin faaliyetlerini, birçok Rus ajanın isim listesini önüne koymuştu.

“Sana karşı samimi olduğumu bilmeni istiyorum. Belki doğru yaptım, belki yanlış yaptım ama seni sevdim. Karşılık bulurum veya bulamam. Bilemiyorum. Bu arada ben bir kaç güne kadar buradan ayrılmış olacağım. Bir aylık süreyle Mısır'da bulunmam gerekiyor.”

“Desenize bu aynı zamanda bir veda yemeğimiz...”

Mary, Korkut'a olan saygısından sofraya içki de koymamıştı.

“Sensiz geçen her gün, hüznle başlayacak...

Şu gönlüm var ya! Ölümsüz bir çiçek...

Yıldızlara kadar uzanan bir salıncak...

Dün erkendi, yarınsa geç kalınmış olacak!”

gibi şiirimsi bir şeyler söyleyince, Korkut, Mary'ye tebessümle baktı.

Korkut, ülkesi adına, İngiliz ajan olan kadından bir şeyler öğrenmenin derdindeydi. Ama beklentilerinin çok ötesinde karşılaşınca biraz tutuk ve biraz kararsız kaldı. Mary yemekten sonra kahve yaptı. Korkut'un karşısına oturarak birlikte kahve içtiler. Mary, Korkut'un başını dizine koyup, dün yaşadıklarını anlatmaya devam ederken, bir eliyle de onun saçlarını okşuyordu.

Mary dokunuşlarıyla Korkut'u yeterince gevşetmiş, ne kendisinin, ne de Korkut'un uyanan arzularına karşı koyabilecek gücü kendinde bulamamıştı. Mary yılların birikmiş açlığını gidermiş olmanın sarhoşluğuyla onun kolları arasında katıksız bir şekilde uyuya kalmıştı.

Geç saatte uyanabilen Mary kalkınca, masada Korkut'un “O kadar güzel uyuyordunuz ki, uyandırmaya kıyamadım. Gitmem gerektiği için özür dilerim,” notunu buldu.

...

Ant. 050520